

ZNATI VIŠE

Ljubaznost je, sama po sebi, relativan pojam. Nije slučajno svjetska štampa, ističući sarajevske dojmove, upravo na poseban način gradirala relativitet takvog pojma u svjetskim turističkim relacijama – od izvještačenog do iskrenog osmijeha.

Nije, dakle, u sarajevskom slučaju riječ o tome kakav osmijeh „ugraditi” u turističku ponudu, nego kako, koji putem i do kada pretočiti obična, svakodnevna osjećanja srdačnosti u sve dijelove i traktove gradskih, komunalnih, turističkih, kulturnih i drugih usluga. Kako, drugim riječima svakoj turističkoj funkciji, prirodno, opušteno, dostojanstveno, usaditi dušu ovoga grada i srdačnosti njegovih žitelja.

U svim porama gradskog života, kao što je to bio slučaj spontanosti olimpijske atmosfere, znači, biće nužno u turističkoj frekvenciji njegovati osjećaj prijatnosti, prisnosti, korektnosti i topline.

Sarajevo bi na taj način s pravom i s razlogom i dalje potvrđivalo ono što je u svijetu za njega u olimpijskoj eri rečeno i opisano. Postajalo bi grad srdačnih i ljubaznih domaćina u svako doba i u svakoj prilici.

U raznim sferama gradskih usluga i službi u najširem smislu ovakvo stvaranje prisnog i prijatnog kontakta sa gostom – kupcem, turistom, posjetiocem, sportistom, bolesnikom, gledaocem, pješakom, vozačem, radoznalcem, nemoćnim, veselim, itd. – svakako će tražiti od brojnih aktera i sopstveno upoznavanje sa sopstvenim gradom, mimo radnog mjesta, prostora i konkretnih prilika u kojima će se sresti sa takvim armijom namjernika. Tražiće se daleko veći obrazovni i kulturni nivo svih uposlenika i aktera na širokom frontu turističkih usluga.

NA USLUZI GOSTU

Nije li, prema tome, više nego logično i nužno permanentno, putem škola i drugih vidova neposrednog ili posrednog obrazovanja, stvarati koncepciju edukacije koja će već poznati i priznati sarajevski osmijeh kultivisati kao pratilju svakodnevnog života i ponašanja građana?

Osmijeh o kome je riječ u tom slučaju ne bi se mogao u sarajevskom slučaju tumačiti kao neka vrsta povremenog dekora ljubaznosti, kao neka vrsta namještene i režirane prijatnosti. On tada ne bi bio odraz duše ovoga grada i njegovog mentaliteta srdačnosti i gostoprимstva.

Riječ je o afirmisanju vrijednosti koje proističu iz duha prisnosti i neposrednosti u tradiciji grada; dakle, iskrenosti. U tom slučaju osmijeh na svim mjestima i uslužnim punktovima u gradu treba da izražava spremnost da se pomogne, da se priskoči, da se bude na usluzi gostu, da se naglasi tradicionalna domaćinska